

תת"ע 1908/02/17 - מדינת ישראל נגד מרדי שמואל אבלס

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

04 פברואר 2018

תתע"א 17-02-1908 מדינת ישראל נ' אבלס

לפני כבוד השופט ניאל מהנה
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
מרדי שמואל אבלס
הנאשם

nocchim:

ב"כ המאשימה: עו"ד אייל סמואל

ב"כ הנאשם: עו"ד גרינפלד אלישע

הנאשם

[פרוטוקול הושמטה]

הכרעת דין

מבוא

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של נהיגה ב מהירות, בנגד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961.

2. על פי המתויר בכתב האישום, ביום 15.01.17, נהג הנאשם בדרך שאינה עירונית, בק"מ 38 בכביש 1, המסומנת בתמרור 426 ב מהירות של 130 קמ"ש העולה על מהירות של 70 קמ"ש הרשומה בתמרור המוצב במקום.

3. מדידת מהירות הרכב בוצעה באמצעות מד מהירות לייזר שהופעל על ידי שוטר.

4. הנאשם הודה נהיגה ברכב, בזמן ובמקום אר כפר ב מהירות המיוחסת לו וטען כי קיימת טעות עמוד 1

בזיהוי. לטענתו, "הבן אדם שנעצר לא זה שביצע את העבירה".

.5. לנוכח כפירתו של הנאשם, נקבע התייך לשמייעת הראיות בפני.

הראיות

.6. מטעם המאשימה העיד השוטר **רס"ר יניב צדקיהו**, מפעיל ממ"ז מוסמך אשר מدد את מהירות הנסיעה של הנאשם באמצעות מד מהירות ליזר (ממ"ז), וערך את הזמנה לדין וכותב האישום (ח/1) (להלן: "**השוטר**" או "**המבצע**").

.7. מטעם הנאשם העיד הנאשם בעצמו. לא הוגש ולא העידו עדים מטעמו.

גדר המחלוקת

.8. אין מחלוקת לגבי תקינות המכשיר ומיווננות המבצע.

.9. המחלוקת מתמקדת בשאלת האם הרכב הנמדד הוא רכבו של הנאשם. ב"כ הנאשם העלה במהלך דין ההוכחות טענה בדבר חוקיות התמרור. לטענתו התמרור לא הוכח כדין.

דין והכרעה

.10. נקבע בפסקה כי התוצאות שמכשיר הליזר מפיק עונות על מידת ההוכחה הנדרשת בפליליים, וכי ניתן לקבוע כי המכשיר הינו מכשיר מדייה אמין ומדויק בכפוף להפעלתו ע"י מבצע מיומן, על פי הנחיות היצרן ולאחר ביצוע הבדיקות השגרתיות בטרם הפעלה (ע"פ 4682/01 **לו' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(1) 304).

.11. עוד נקבע כי, על המאשימה להוכיח 3 תנאים מצטברים שהינם: תקינות המכשיר, שירות ומיווננות המבצע, אמינות המדייה ושמירה על כללי הפעלה המבטיחים מדידה תקינה (ראה: ע"פ 5345/90 בראונשטיין נ' מדינת ישראל פ"ד מו(5) 40).

.12. הנאשם כאמור לא חלק על תקינות המכשיר וכן מת/1 שנערך על ידי השוטר עולה כי בוצעו ארבע הבדיקות הנדרשות (רע"פ 7093/10 **מדינת ישראל נ' דריין** (פורסם בנובו, 01.07.12). בנסיבות אלה, אני קובע כי התקיימו התנאים המוקדמים הנדרשים לקביעת אמינות תוצאה המכשיר.

.13. כמו כן, המבצע העיד בבית המשפט כי הוא מפעיל ממ"ז מוסמך שכן ביצע קורס הפעלה וקיבל תעודה הסמכה באפריל 2016. התעודה הוצאה בפני (עמ' 7, ש' 1-10). וכן המבצע העיד כי הוא עבר השרות ימי עיון כנדרש. בנסיבות אלה, שוכנעת כי המדייה בוצעה על ידי מבצע מיומן.

.14. נותרה השאלה האם המדייה בוצעה כנדרש על פי כללי הפעלה המבטיחים מדידה תקינה, ובכלל זה שמירה על קשר עין רציף עם הרכב הנמדד עד לעצירתו. כלומר, נותר לדון בשאלת האם הרכב הנמדד הוא רכבו של הנאשם.

זהוי הרכב הנמדד

15. לאחר שבחןתי את הריאות ושמעתי את העדים בפניו שוכנעתי ממעבר לכל ספק סביר כי העירה בוצעה על ידי הנאשם ואני דוחה טענת ההגנה לגבי טעות בזיהוי הרכב הנמדד.
16. ראשית, אין די בהעלאת השערות תיאורתיות בדבר קיומה של טעות בזיהוי הרכב שביצע את העירה. על ההגנה להניח תשית ראייתית לביסוס טענה זו אולם בעניינו הדבר לא נעשה.
17. הנאשם לא הצליח לעורר ספק סביר שיש בו כדי לערער את גרסת המאשימה ביחס לאשמה המיויחסת לו בכתב האישום. לפיכך, לא התעורר בלבו ספק סביר שהוא נפל פגם באופן הבדיקה וכי קיים חוסר וודאות לגבי זהויו הרכב.
18. כבר נפסק כי ספק סביר המצדיק זיכוי הוא ספק המותר, על פי מבחני שלל ישר, הגיון וניסיון חיים, שאליה אמיתי באשר לאשמת הנאשם. ויפים לעניינו דברי כב' השופטת פרוקצ'יה בע"פ 6295/05 **וקני נ' מ"** (פורסם בנובו, 25.01.07) "לא כל ספק שהוא, והוא המרוחק ביותר והדמיוני ביותר, עונה למחן זה. לצורך כך, על ספק להעלות תהיה אמיתי ביחס לאשמו של הנאשם, על רקע מכלול הריאות הקיימים נגדו". לפיכך, לשם זיכוי נדרש ספק בעל ממשות, שסבירותו עומדת בבדיקה המציאות, ואין הוא רק ספקולציה חסרת עיגון בהגין ובஹיות החיים.
19. אין מחלוקת כי השוטר היה בלבד, ללא שוטר נוספת, בעת האכיפה.
20. השוטר ציין בפרק "נסיבות המקירה" שבכתב האישום פירוט כיצד הבחן ברכב הנאשם, כיצד ציון את המ构思 לרוכבו ומדד את מהירות הנסיעה שלו וכן כיצד עזר את הנאשם תוך שמירת קשר עין עם רוכבו.
21. השוטר העיד כי הוא עמד סטטי בהפעלת הממל"ז כאשר ישב בכיסא הנהג של ניידת גלויה בשולחן דרך עם דלת הנהג פתוחה וכאשר הבחן ברכב הנאשם בודד בנטיב נסיעתו ביצע מדידה ולאחר שהופיע צליל אישור המדידה מיד שמט מידו את הממל"ז שהיה תלוי על צווארו והסתובב לכיוון גלגל ההגה כאשר הוא שומר על קשר עין והתחיל בנסיעה לאחר רכב הנאשם.

מעודתו עולה כי :

"... דלת הנהג פתוחה, ישב בכיסא הנהג מביט לכיוון מזרח, נגד כיוון התנועה, מפעיל מל"ז, ברגע שמל"ז רכב שומט את הממל"ז מעלי. הוא תלוי על הצוואר" (עמ' 8, ש' 29 - 30), "נופל לי על הבירכיים ואני מתחליל בנסיעה" (עמ' 9, ש' 1 - 2).

22. השוטר נזכר ארוכות כיצד לנוכח נתוני המהירות, המרחק, תוואי הדרך והזמן יכול היה לשמור על קשר עין רצוף עם רכב הנאשם.

23. השוטר העיד כי מנوع הניידת היה מונע וכי ולווקח לו "פחות משנה" מאז שומט הממל"ז מידו מורייד ברקס ומתחילה בנסעה (עמ' 9, ש' 1 - 4). אני מקבל טענת הסניגור כי מרגע המדידה ועד תחילת הנסעה נדרש זמן של יותר משנה כדי להאיץ מהירות אולם מדובר בפעולות שמתבצעות תוך

שניות בודדות. השוטר נדרש היה להפנות את גופו לכיוון התנועה, לשםוט הממל"ז מידו, לסגור את דלת הנידת לשלב להילוך נסיעה ולהוריד את בלם היד, מספר פעולות אלו ניתן לבצע במספר שניות ואין בהם כדי לפגום בתקינות המדידה.

.24. השוטר נסע לאחר רכב הנאשם אשר על פי המדידה נע ב מהירות של 130 קמ"ש (לאחר הפחתה של 5 קמ"ש) ולטענת הנאשם שרכב הנאשם לא שינה מהירותו איזה חישוב מלמד כי פער מרחק וזמן משמעותי יוווצר בין רכב הנאשם לבין הטענה שרכב השוטר חייב להגיע ל מהירות של 200 קמ"ש על מנת להדיבוק את מהירות נסיעת הנאשם. גם שלא הוגשה חוות דעת בעניין, אני מקבל טענה זו של ההגנה, שכן היא אינה מתיישבת עם נתוני המדידה, המרחק והזמן. בנוסף, גרסה זו אינה לוקחת בחשבון שנייה המשטרת נמצאת בתאוצה מרצע תחילת הנסעה, כך שהמרחב ופער מהירות מצטמצמים, והעובדת שנשמר קשר עין, מבטיחה שלא הייתה טעות בזיהוי.

.25. רכב הנאשם נעצר בערך 3-4 ק"מ מהמקום שבו נקלטה מהירות נסיעתו. השוטר העיד כי שמר על קשר עין רצוף, הוא לא ידע לציין את מהירות נסיעתו וציין כי אכן ניתן כי הנאשם הבחן בו בלם והפחית את מהירות נסיעתו. אני מקבל גרסת השוטר ולא מצאתי כי התעוורר ספק בנסיבות זו. אמנם צודק הנאשם כי מדובר ב מהירות נסעה גבוהה ועל מנת להדיבוק רכב הנושא ב מהירות כזו נדרשת נסעה ב מהירות גבוהה אולם, הנאשם נעצר רק לאחר 3-4 ק"מ שהיה מרחק סביר בעניין. הנאשם לא סתר את האמור בראיות המאשימה ולא הוגשה על ידו חוות דעת של מומחה בתחום. אני מקבל את הטענה כי מדובר בחישובים פשוטים ולא נדרשת חוות דעת מומחה בנושא. מכאן, אין לייחס משקל כלשהו לטענות ההגנה שהינן טענות שבמחלוקת.

.26. מצין כי על מנת להבטיח את אמינות הפעלה ותקינות הבדיקה הקפיד השוטר על כל התנאים הנדרשים כפי שציין בת/1 ובכללם גם שמירה על קשר עין עם רכב המטרה עד לעצירתו.

.27. לאור האמור, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי העבירה בוצעה על ידי הנאשם.

חוקיות התמרור

.28. כאמור ב"כ הנאשם העלתה בסיכון טענות לגבי חוקיות התמרור. גם אם טענה זו לא נטעה במועד הקבוע לדין, אדון בה כי אכן היא נטעה מლכתילה.

.29. הסעיף 54(א) לתקנות התעבורה קובע כי **"לא ינוהג אדם ברכב בדרך ב מהירות העולה על הקבוע בטבלה של להלן:....."**

"דרך שאינה עירונית שמוצב בה תמרור 426 או 426פ כמפורט בתמרור".

על פי כתוב האישום במקרה דנן היה מוצב תמרור 426 המורה על מהירות 70 קמ"ש.

.30. ב"כ הנאשם טוען כי התמרור אינו חוקי שכן הוא הוכח שלא כדין. אני דוחה טענת הנאשם לעניין אי חוקיות התמרור כפי שיפורט להלן.

.31. הلقה ידועה היא כי הנטול להוכיח טענה בדבר אי תקינותו של תמרור מוטל על שכם הנאשם

הטוען לפגם בחוקיות התמרור (ראו: רע"פ 6112/97 צרפתி נ' מדינת ישראל (פורסם בנבזון, 03.12.97).

כך גם קובעת תקנה 22 (א) לתקנות התעבורה:

"**עוובר דרך חייב לקיים את ההוראות הניננות בתמרור, אולם תהיה הגנה טובה לנואש אם יוכל שהتمرור הוכח, סומן או נקבע שלא דין.**"

.32. על השוטר להתייחס בדו"ח שהוא רושם לקיומו של תמרור המורה על המהירות המותרת והיכן הוא מוצב וזאת רק לאחר שבדק הצבת התמרור לפני ואחרי האכיפה.

השוטר רשם בדו"ח כי "זמן הפעלה תמרורי 426 נבדקו מוצבים, תקין ונראים לעין לאורך הקטע..." (ת/1).

.33. השוטר נשאל במהלך חקירתו הנגדית שאלה אחת בלבד והוא האם הוכח התמרור דין. השוטר השיב כי "אני לא מהנדס תמרורים. לא מעונייני מי הציב ואיך הוכח התמרור" (עמ' 10, ש' 18-19).

.34. הסניגור טען בסיכוןיו כי לא ד"י באמירת המאשימה כי התמרור הוכח דין כאשר מדובר בתמרור שנידון לטענתו בפניו אותו בית משפט מספר פעמיים. איני מקבל טענה זו.

נטל ההוכחה בהקשר לפגם בתמרור מוטל על הנואש, שכן ד"י שהוא יעורר ספק סביר לגבי השאלה האם התמרור הוכח דין אלא עליו להוכיח טענתו ע"פ מאزن ההסתברויות.

.35. הנואש העיד כי הבחן בתמרור וידע כי המהירות המותרת לנסיעה באותו קטע כביש היא 7 קמ"ש (עמ' 11, ש' 3-4). לא עלה במהלך חקירתו כי התמרור לא היה תקין או שלא היה נראה לעין או כל דבר אחר הפוגם בחוקיות התמרור.

.36. לאור האמור אני קובע כי התמרור 426 שהיה מוצב במקום היה תקין ולפיכך המהירות המותרת בכיוון נסיעת הנואש הייתה 70 קמ"ש, והוא נסע במהירות העולה על המהירות האמורה.

.37. בנסיבות אלה, אני קובע כי המאשימה הצליחה להוכיח את האשמה המיוחסת לנואש מעבר לספק סביר.

סוף דבר

.38. מכל האמור, אני מרשים את הנואש בעבירה המיוחסת לו בכתב אישום.

ניתנה והודעה היום י"ט שבט תשע"ח, 04/02/2018 במעמד הנוכחים.

גזר דין

הנאשם שלפני הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של מהירות.

המדובר הוא ב מהירות של 135 (לאחר הפחתה 130) קמ"ש.

הנאשם הוציא רשות נהגה בשנת 2013 לחובתו הרשעה אחת קודמת אשר בגיןה הוטל עליו בין היתר פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך שנה.

עם ביצוע העבירה הנוכחית הפר הנאשם את התנאי והפסילה על תנאי הינה להפעלה כאן.

הנאשם נפסל מנהלית למשך 30 ימים ויש לקחת תקופה זו בחשבון.

לפיכך, אני דין את הנאשם לעונשים הבאים:

1. תשלום קנס בסך 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורה.

הकנס ישולם ב-3 תשלום חודשיים, החל מיום 15.4.18.

2. פסילה מלאקביל /או מלאחזיק רשות נהגה לתקופה של 4 חודשים בגיןו 30 ימים פסילה מנהלית.

הנאשם יפקיד רשותו או תצהיר על העדר רשות, במצוות בית המשפט, לא יותר מיום 15.4.18.

תשומת לב הנאשם לכך שהעונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל.

3. פסילה מלאקביל או מלאחזיק רשות נהגה לתקופה של 3 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

4. אני מורה על הפעלת עונש פסילת ראשונית למשך 3 חודשים, כפי שנפסק על תנאי ע"י בימ"ש לתעבורה בפתח תקווה בתיק 15-12-10990 ביום 19.6.16 לרצוי באופן חופף.

זכות ערעור לבית המשפט המחווזי בירושלים בתוך 45 ימים מיום.

ניתנה והודעה היום י"ט שבט תשע"ח, 04/02/2018 במעמד הנוכחים.

נאיל מהנא, שופט